

РЕШЕНИЕ

№ 2081

гр. София, 19.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 23.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7376** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 122, ал.1 вр. с чл.32, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл.) Образувано е по жалба на С. Т. К. срещу отказ да ѝ бъде издаден съответен административен акт – заповед за назначение по чл.82, ал.1 и 5 от ЗДСл от изпълнителния директор на Българска агенция по храните (БАБХ), обективиран в писмо 2994-Ф/14.07.2011г. и негова Заповед № ОСПД – 1503/01.03.2011г. за преназначаване.

Жалбоподателката оспорва отказа да ѝ се издаде заповед, съответстваща на фактическата обстановка по преназначаването ѝ от БАБХ Я. в БАБХ С., на основание чл.82, ал.1 и 5 вр. с чл.81 б) б, т.4 от ЗДСл като излага подробни съображения в жалбата, съдебно заседание чрез съпруга си К. К. и писмени защиты. Смята и че по линия на съдебния контрол на административните актове съдът следва да обяви нищожността на Заповед № ОСПД -150/2011г. на основание материална незаконосъобразност и в хода на устните състезания и в писмена защита прави искане за обявяване нищожност. Така единствената валидна заповед за назначаване се счита предходната заповед № РП-1-16/03.08.2010г. на ген.директор на НВМС за назначаването ѝ в ДВСК Я., а сегашното ѝ работно мястов С. като командировка по чл.86 вр. с чл.87а от ЗДСл.

Ответникът – изпълнителният директор на БАХБ оспорва жалбата като недопустима и като неоснователна. За недопустимостта се позовава на това, че се иска от съда да извърши процесуални действия от правомощията на органа по назначаване, не се

претендира незаконосъобразност на акт на орган по назначаването, а се претендират разноски по чл.81 б, ал.4 от ЗДСл във вр. с чл.82, ал.5 от ЗДСл. Обосновава, че за жалбоподателката С. К. посочената хипотеза не е налице, тъй като по делото не се съдържат доказателства, че същата се е преместила да живее за постоянно на територията на ОДБХ – С., от което следвало, че продължава да живее за постоянно на територията на ОДБХ Я., независимо от това, че изпълнява служебните си задължения в ОДБХ С.. Сочи, че заповед № ОСПД-1503/01.03.2011г. не противоречи на материално-правни разпоредби, защото органът по назначаване при преназначаване на служител в друго населено място няма задължение да заплаща ежедневни пътни разходи. Идадената заповед била законосъобразна и оспорването ѝ само в частта на изменение за разноските е недопустимо на осн. чл.145, ал.1 от АПК. Оспорва жалбата и като неоснователна и недоказана. Счита, че служебното правоотношение на С. Т. К. в БАБХ възниква възниква по силата на заповед № ОСПД 1503/01.03.2011г. съгл. чл.9, ал.1 от ЗДСл, а не както твърди жалбоподателката съгласно чл.63 от КТ. Същата е служител на ОДБХ С., получава месечното си възнаграждение от ОДБХ С. и се подписва в присъствената книга на ОДБХ С., което означава, че тази заповед поражда правни действия по отношения на нея. Оспорването на получената при отказ заповед намира, че е направено след срока за обжалване и след приключване на устните състезания, поради което следвало съда да я остави без разглеждане. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. Т. К. изпълнява държавна служба по служебно правоотношение в системата на Българска агенция по храните правопреемник на Националната ветеринарно медицинска служба.

Със заповед № РП-1016/03.08.2011г. на основание чл.82, ал.1 от ЗДСл, заявление на служителката с вх.№ 362/28.05.2010г., считано от 01.06.2010г. С. Т. К. е преназначена от длъжност началник сектор ВСЕ отдел ЛДК към РВМС [населено място], с ранг II-ри младши на длъжност главен инспектор в отдел „ДВСК“ при РВМС Я. с ранг II младши. Със Закона за Българската агенция по безопасност на храните, обн., ДВ, бр. 8 от 25.01.2011 г., в сила от 25.01.2011 г. е създадена Българската агенция по безопасност на храните (БАБХ). Съгласно § 1 (1) от ПЗР на закона БАБХ (1) е правопреемник на активите, пасивите, архива, правата и задълженията на Националната ветеринарномедицинска служба и на Националната служба за растителна защита, с изключение на Института по растителна защита. А съгласно §1 (3) от ПЗР на закона трудовите и служебните правоотношения на служителите в службите по ал. 1 и 2 се уреждат при условията на чл.123 от Кодекса на труда и чл. 87а от Закона за държавния служител.

С ПМС № 35 от 14.02.2011 г., обн., ДВ, бр. 15 от 18.02.2011 г., в сила от 18.02.2011 г., изм. и доп., бр. 59 от 2.08.2011 г., в сила от 2.08.2011 г., изм., бр. 1 от 3.01.2012 г. е приет Устройствен правилник на БАБХ.

След горната нормативна регламентация Изпълнителният директор на БАБХ е издал Заповед № ОСПД – 1503/01.03.2011г. с адресат жалбоподателката, която е била на служебно правоотношение в НВМС. В заповедта са посочени като правни основания чл.82, ал.1 (Преназначаване в същата администрация) вр. с чл.87а (Запазване на служебното правоотношение при преобразуване на администрация от ЗДСл), §6, ал.1 от ПЗР на ПМС № 35 от 14.02.2011г. за приемане на устройствен правилник (УП) на

БАБХ, чл.5, ал.1, т.10 от УП на БАБХ, утвърдено длъжностно разписание и предварително съгласие на служителя за преназначаване на д-р С. К. от длъжност главен инспектор в отдел „ДВС“ при РВМС Я., с ранг II младши, дл.ниво Б6, код по НКПД:24716006, на длъжност гл.експерт в отдел „Лабораторни дейности“ ОДБХ [населено място], с ранг II младши, длъжностно ниво Б4, код по НКПД: 24226043, считано от 01.03.2011г. Жалбоподателката не е подписала посочената заповед, получила я е при отказ на 08.03.2011г., удостоверен с подписите на двама свидетели. Не се представи по делото изразено от С. К. предварително писмено съгласие по смисъла на чл.82, ал.1 от ЗДС за преназначаването ѝ на длъжност гл.експерт в отдел „Лабораторни дейности“ ОДБХ [населено място].

Видно от Устройствения правилник на новата агенция – чл.9, ал.2 и Приложението към чл.9, ал.4 съществуват областни звена по безопасност на храните както в населеното място на завареното при правопиремството на НВМС в БАБХ звено РВМС Я. и където в отдел „ДВС“ е заемала длъжност жалбоподателката, така и в населеното място на звеното по заповедта за преназначаването в С. - Областни дирекции по безопасност на храните Я. и С..

Жалбоподателката е подала възражение № 199/21.03.2011г. срещу така предложената ѝ заповед за преназначаване. Заявява, че същата е незаконосъобразна и не я приема, тъй като се предлага назначаване по чл.82, ал.1 от ЗДСл, след като за случай като нейния и колегите ѝ е законодателят изрично бил предвидил уредба по чл.82, ал.5 от ЗДСл. Неправомерно тя и колегите ѝ били отчислени от ОДБХ Я. и изпратени на работа в лабораторията на БАБХ – С.. Без предварително да им бъдат връчени заповеди и поискано съгласието съгласно ЗДС. Няма данни за произнасяне на органа по назначаване по това възражение до 14.07.2011г.

С писмо рег.№ 2994-Ф от 14.07.2011г. изпълнителният директор на БАБХ уведомява жалбоподателката, че не е подписала заповед № ОСПД -1503 от 01.03.2011г. за преназначаване, но реално работи и получава възнаграждение от ОДБХ [населено място]. Предупреждава, че в случай на отказ да подпише заповедта, трябва да бъде съкратена, тъй като длъжността, която е заемала в РВМС – [населено място], е закрыта. По отношение на заплащане на разноски счита, че няма правно основание да се заплащат ежедневни пътни разноски до постоянното работно място. При представяне на доказателства, че се премества да живее в [населено място] ще ѝ бъдат изплатени разноски по преместване съгл. чл.81б от ЗДС. Обсъдено е искането за повишаване на заплатите със съответните изисквания на нормативната уредба.

По делото не се спори, че жалбоподателката и след издаването на процесната заповед продължава фактически да изпълнява задълженията си като държавен служител по служебно правоотношение в БАБХ като работното ѝ място е лабораторията към ОДБХ-С. до където пътува от Я..

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Съдът намира жалбата за процесуално допустима като подадена в срок и от лице с правен интерес от оспорването. В случая се касае за оспорване на заповед за преназначаване и на изричен отказ по искане за издаване на административен акт по упражняване на права на държавния служител, с които актове се определя съдържанието на служебното правоотношение на държавния служител в съответната администрация и упражняването на права по това правоотношение. Съгласно чл.124 от ЗДС споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните

правоотношения са подсъдни на административните съдилища. Жалбоподателката има правен интерес да оспорва както акта, изменящ служебното ѝ правоотношение (и особено в случая когато е без нейно съгласие), така и отказът да ѝ бъде издаден административен акт по искането за упражняване на права – изплащане на разноски за пътуване във връзка с преназначаването ѝ в друго населено място, доколкото упражняването им ѝ се признава с издаване на съответния административен акт от органа по назначаване. Що се отнася до спазване на сроковете за обжалване следва да се има предвид, че изричният отказ да се издаде съответния административен акт е от 14.07.2011г. като няма данни за връчването му на жалбоподателката, въпреки указанията на съда с определението за насрочване. В писмото изх.№ 2994-Ф/14.07.2011г. няма указание относно обжалването му, така че е приложимо и правилото на чл.140, ал.1 от АПК. При тези обстоятелства, подадената на 17.08.2011г. жалба е срочно подадена. Така и оспорването на заповед № ОСПД-150/2011г. с оплакване за нищожност е срочно предвид разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК, предвиждаща, че административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Що се отнася до възраженията на ответника за недопустимост на жалбата с оплакване за нищожност, направено след устните състезания в писмена защита следва да се има предвид, че: жалбоподателката оспорва заповедта още с възраженията си срещу нея от 16.03.2011г. и наред с това по аргумент от чл.168, ал.1 и 2 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 (чл.168, ал.1 от АПК) и обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това (чл.168, ал.2 от АПК).

Като процесуално допустима жалбата следва да бъде разгледана по същество чрез преценка на нейната основателност.

При извършената служебна проверка за законосъобразността на изричния отказ и на издадената преди него заповед за преназначаване, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че компетентния в случая орган е изпълнителният директор на БАБХ, който съгласно чл.5, ал.1, т.10 от Устройствения правилник на БАБХ назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях. Отказът на така компетентия орган, обективизиран в писмо рег.№ 2994-Ф от 14.07.2011г. и издадената преди това заповед за преназначаване № ОСПД-150/2011г. от формална страна изпълват изискванията за форма предвид излагането на фактически и правни основания в тях. Що се отнася до спазване на процедурните правила по издаването им и приложението на материалния закон в случая е налице особено съществен порок при първия акт – заповедта за преназначаване на жалбоподателката № ОСПД – 1503/01.03.2011г. Не е взето предварително нейното писмено съгласие за преназначаването на друга длъжност в същата администрация и то в друго населено място в нарушение на изискването на чл.82, ал.1 от ЗДС. Нарушението е особено съществено и касае валидността на изменението на правоотношението. Така решение № 7408/04.07.2006г. по адм.дело № 2149/2006г. и решение № 6528/25.06.2007г. по адм.дело № 4502/2007г. на ВАС Пето отделение. В цитираната съдебна практика се приема, че при оспорване на преназначаването и непредставяне доказателства, че е станало със съгласието на държавния служител както изисква чл.82, ал.1 от ЗДС заповедта за преназначаване е в нарушение на закона и служебното правоотношение е незаконно изменено. Независимо от извършените структурни промени в

съответната администрация, задължително е условието изменението на служебното правоотношение на държавен служител да става само с негово съгласие, като при липса на съгласие за преназначаването не е налице валидно изменение на правоотношението на държавния служител. Така във второто от цитираните решения на ВАС (решение № 6528/25.06.2007г.) се приема, че заповед за преназначаване на друга длъжност без държавния служител да е дал съгласие за това не произвежда правно действие и не е налице изменение на служебното правоотношение. Не се спори по делото, а и не се представи с административната преписка от ответника документ, обективизиращ предварително изразено писмено съгласие на жалбоподателката за заемане на другата длъжност в същата администрация – главен експерт в отдел „Лабораторни дейности“ ОДБХ [населено място], независимо, че в заповедта се сочи като основание „предварителното съгласие на служителя“. От изявленията на жалбоподателката и неоспорването им от представителя на ответника се установява, че К. не е изразявала предварително писмено съгласие да заеме длъжността „главен експерт“ в отдел „Лабораторни дейности“ ОДБХ [населено място]. Не може да се приеме за такова съгласие, включително и чрез конклюдентни действия, обстоятелството, че жалбоподателката фактически изпълнява длъжността, на която е преназначена, доколкото изискването на чл.82, ал.1 от ЗДС е за формално писмено съгласие и още повече, че служителката възразява срещу така оформеното преназначаване.

Действително както се позовава ответникът съгласно разпоредбата на чл.9, ал.1 от ЗДС служебното правоотношение възниква въз основа на административен акт. В случая обаче със Заповед № ОСПД – 1503/01.03.2011г. не е възникнало служебното правоотношение между жалбоподателката и БАБХ, защото такова служебно правоотношение е възникнало много преди това, а е предприето изменение на съществуващото служебно правоотношение. В случая служебното правоотношение на жалбоподателката на длъжност главен инспектор в отдел „ДВСК“ при РВМС Я. се е запазило по силата на §1 (3) от ПЗР на ЗБАБХ предвиждащ, че трудовите и служебните правоотношения на служителите в службите по ал. 1 и 2 (в това число Националната ветеринарно медицинска служба) се уреждат при условията на чл.123 от Кодекса на труда и чл. 87а от Закона за държавния служител. За служебното правоотношение на К. като главен инспектор в отдел „ДВСК“ при РВМС Я. - НВМС е приложима разпоредбата на чл. 87а. от ЗДС, съгласно която при преобразуване на администрация, при преминаване на дейност от една администрация в друга, както и при преминаване на дейност от закрыта администрация в друга, служебното правоотношение с държавния служител не се прекратява.

В случая наред с това запазване на служебното правоотношение на жалбоподателката от НВМС в БАБХ изпълнителният директор на новата агенция е предприел и преназначаване на държавната служителка по реда на чл. 82, ал.1 от ЗДС на друга от запазената ѝ длъжност в същата администрация в друго населено място, друго структурно звено, но без да вземе предварително писмено съгласие за заемането ѝ от служителката. При липсата на предварителното писмено съгласие на служителката, напротив при възразяване от нейна страна, с издаване на процесната заповед не е произведено действие на валидно изменение на служебното правоотношение по реда на чл.82, ал.1 от ЗДС.

По оплакването на жалбоподателката, че процесната заповед е незаконосъобразна, защото не съдържа разпореждане съгласно чл.82, ал.5 от ЗДС и че незаконосъобразно органът по назначаване ѝ отказва на посоченото

основание да ѝ изплаща разноски за пътуване съдът го намира за неоснователно и споделя тълкуването на разпоредбата на ал.5 на чл.82 от ЗДС направено от органа по назначаване. В случая по делото не се установява във връзка с преназначаването на жалбоподателката на длъжност в ОДБХ С. същата и членовете на семейството ѝ да са сменили населеното място на местоживеене и да са се преместили да живеят в населеното място на местоработата, както и да са направили разноски за преместване на покъщнината си. Съответно жалбоподателката претендира да ѝ се изплащат ежедневни разноски за пътуване от населеното място на местоживеене до населеното място на месторабота, а не претендира пътните разноски а преместване на нея и членовете на семейството ѝ и пренасяне на покъщнина. Предвид това съдът намира, че в случая при установената фактическа обстановка и съдържание на претенцията за изплащане на разноски, не е налице правно основание по чл.82, ал.5 от ЗДС за изплащане на ежедневни пътни разноски за пътуване на жалбоподателката без смяна на населеното място, в което същата живее, от населеното място на местоживеене до населеното място, където работи и обратно. Разпоредбата на чл.82, ал.5 от ЗДС урежда, че когато държавният служител се преназначава на длъжност в друго населено място, се прилага чл. 81б, ал. 4. А последната разпоредба предвижда, че когато временното преместване в друга администрация е свързано със смяна на населено място, органът по назначаването в тази администрация е длъжен да изплати на държавния служител: 1. пътните разноски за него и за членовете на семейството му; 2. разноските по пренасяне на покъщнината му; 3. заплатата за дните на пътуване и за още два дни. В случая тълкуването на нормата води до извода, че се касае за еднократно обезщетяване на държавния служител за смяна на населеното място в което живее във връзка с преназначаването му на служба в друго населено място. Употребените изрази „преместване.....свързано със смяна на населено място”, „изплати”, „и за членовете на семейството” и „заплатата за дните на пътуване и за още два дни” са особено показателни за естеството и еднократността на разноските, съставляващи обезщетение за преместването на местоживеенето, което органът по назначаване дължи съгласно чл.82, ал.5 от ЗДС в случай на съгласувано с държавния служител преназначаване в друго населено място. В случая обаче е налице друго правно основание за изплащане на фактически извършваните ежедневни разноски за пътуване на жалбоподателката от местоживеенето ѝ до работното място в С., на което е полагала фактически труда си, което правно основание органът по назначаване следва да прецени в условията на оперативна самостоятелност при направеното изрично искане до него от страна на К.. Съгласно чл.29 от ПМС №334/2010г. за изпълнение на държавния бюджет на Р. Б. за 2011г. (обн.ДВ бр.2/2011г.) и чл.29 от ПМС №367/2011г. за изпълнение на държавния бюджет на Р. Б. (ДВ, бр.106/2011г.) за 2012г. държавните органи и другите бюджетни организации могат да извършват разходи в полза на работниците и служителите за пътуване от местоживеенето до местоработата и обратно, когато те се намират в различни населени места – за лица със специалност и квалификация, изискващи се за съответната длъжност, за която няма кандидати от населеното място, обекта или района, в който се намира седалището на предприятието или неговата

териториална структура. Въз основа на трудовите задължения и изискванията за длъжността, определени с длъжностните характеристики, работодателят утвърждава списък на длъжностите и на лицата, които имат право на транспортни разноски. Разходите се извършват в рамките на средствата по бюджетните и извънбюджетните сметки, не се считат за социални и се отчитат като разходи за съответната дейност въз основа на документи, удостоверяващи извършването им - фактури, билети и абонаментни карти. Доколкото в случая за жалбоподателката са били налице предпоставки на посочената хипотеза от съответното ПМС органът по назначаването е следвало да прецени дадената му правна възможност, включително да утвърди посочения списък, да включи жалбоподателката в него или мотивирано да откаже включването ѝ в такъв списък и изплащането на разноски на това основание, след извършване на съответната преценка. Като не се е мотивирал в този смисъл, а и изобщо не е извършил преценка за приложение спрямо жалбоподателката на цитираната правна възможност, органът по назначаване незаконосъобразно е отказал по искането на жалбоподателката заплащане на ежедневните ѝ пътни разноски в хипотезата на приложение на съответната разпоредба от ПМС №334/2010г. за изпълнение на държавния бюджет на Р. Б. за 2011г. Ето защо констатацията в писмото „няма правно основание за изплащане на ежедневни пътни разходи до постоянно работно място” е незаконосъобразна. Така мотивираният отказ следва да се отмени и преписката да се върне на органа по назначаване за извършване на нова преценка на искането на жалбоподателката за изплащане на пътни разноски в контекста на възможността за това, дадена в чл.29 от ПМС №334/2010г. за изпълнение на държавния бюджет на Р. Б. за 2011г. (обн.ДВ бр.2/2011г.), респективно в чл.29 от ПМС №367/2011г. (ДВ, бр.106/2011г.) за изпълнение на държавния бюджет на Р. Б. за 2012г.

С оглед всичко по-горе изложено, съдът намира, че в случая е налице особено съществено нарушение на процесуалния и материалния закон при издаването на заповедта за преназначаване, което понеже засяга валидността на изменението на правоотношението, води до нищожността ѝ. По отношение на т.2 от изричния отказ за заплащане на пътните разноски, обективизиран в писмо изх.№ 2994-Ф/14.07.2011г., е налице нарушение на материалния закон поради неизвършване на преценка от органа по назначаване и липса на съответни мотиви съобразно относимата нормативна уредба, а също и несъразмерност поради нарушаване на правилата на чл. 6, ал.1-4 от АПК при упражняване на оперативната самостоятелност. Ето защо заповедта за преназначаване следва да се обяви за нищожна, а отказът по искането за изплащане на пътни разноски отмени като незаконосъобразен. И тъй като следва да се издадат нови актове, чието естество не е такова, че да позволява решаване на въпроса по същество от съда (преназначаването на другата длъжност следва да се прецени от органа по назначаването и то с изрично предварително писмено съгласие на служителката, а пък преценката за правната възможност за изплащане на транспортни разноски по цитираните ПМС следва да се направи от органа), то на основание чл.173, ал.2 от АПК съдът следва да изпрати преписката на органа по назначаване със задължителни указания по изпълнението и прилагането на закона. Изпълнителният директор на БАБХ

следва: 1) Ако преценява, че нуждите на държавната служба и организацията на дейността на администрацията изискват преназначаване на служителката от ОДБХ в Я. в ОДБХ С. да издаде заповед за преназначаването ѝ при спазване на изискването на чл.82, ал.1 от ЗДС- само след вземане на предварителното ѝ писмено съгласие за заемането на другата длъжност. Ако служителката във връзка с преназначаването по нейно съгласие сменя населеното място на местоживеенето си (или и на семейството ѝ) органът по назначаването ѝ следва да ѝ изплати направените разходи по преместването така както са посочени в чл.82, ал.5 от ЗДС вр. с чл.81б, ал.4 от ЗДС 2) Във всички случаи да извърши преценка за прилагане на правната възможност по съответното ПМС за изпълнение на държавния бюджет за изплащане на вече направените, а и за в бъдеще, ако преназначи служителката, транспортни разноски за ежедневното ѝ пътуване от населеното място на местоживеене до населеното място на местоработатата ѝ и обратно, като издаде нарочен акт, в който мотивира преценката си да направи или не този допустим от нормативната уредба разход в полза и за нуждите на своята служителка. Разноски от жалбоподателката не са претендирани и не се установява да са сторени по делото, поради което съдът не се произнася. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл.1 и 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалба на С. Т. К. нищожност на Заповед № ОСПД-1503 от 01.03.2011г. на изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните.

ОТМЕНЯ по жалба на С. Т. К. отказ на изпълнителния директор на Българската агенция по безопасност на храните за заплащане на пътни разноски, обективиран в т.2 на писмо изх.№ 2994-Ф/14.07.2011г. на изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните.

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните за ново произнасяне със съответните актове при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в настоящото решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в четирнадесетдневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна

Бороджиева)